

ше на очитѣ му, искаше да проговори и не можеше, искаше да ги прегърне, а ржцетѣ му се не дигаха.

Изведнѣжъ едно глуха въздишка излѣзе отъ гърдитѣ му, краката му се залюлѣха, очитѣ му се преметнаха, лицето му преблѣднѣ като платно, и той падна на земята.

„Боже!“ извика като луда жена му. И литна възъ него.

Дъщеритѣ му, синѣ му, блѣдни, нѣми отъ жалостъ, опитаха се напраздно да подигнатъ блѣдния си баща.

Очитѣ му се отвориха още веднажъ въ едно последно усилие да види пакъ жена си и децата си, и издѣхна.

Жена му плачеше и викаше за помощъ.

Тълпата се набираше около тѣхъ и гледаше нажалена това печално зрѣлище. Единъ лѣкарь се приближи, попипа тѣлото, обърна се къмъ нѣкои свои приятели и каза имъ, като поклати глава: свършено.

При тая дума, тѣ като че за първи пѣтъ узнаха, какво нещастие ги е постигнало; жената и децата писнаха жално. Нещастнитѣ къртѣха въздуха съ виковетѣ си, прѣгръщаха мъртвото тѣло и го обливаха съ сълзи.

Всички наоколо се питаха кой е той. Никой не знаеше нищо, само по думитѣ, които произнасяха въ плача си жена му и децата му, разбираше се, че е българинъ.

Всѣки го оплака и замина покъртенъ отъ скърбъ, но никой не разбра, че смъртъ го е постигнала отъ радостъ, че следъ дванайсетъ годишно изгнание е видѣлъ жена си, децата си, отечеството си.